

Sygn. akt V CSK 456/09

POSTANOWIENIE

Dnia 7 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z odwołania „S.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w P.

przeciwko Kompanii Węglowej Spółce Akcyjnej w K.

o udzielenie zamówienia publicznego,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 maja 2010 r.,

na skutek skargi kasacyjnej Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych w Warszawie

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Gospodarczego

z dnia 16 lipca 2009 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Uzasadnienie

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarga kasacyjna została w niniejszej sprawie wniesiona przez Prezesa Urzędu Zamówień Publicznych. Wskazuje ona tylko na jedną okoliczność, która ma uzasadniać przyjęcie jej do rozpoznania. Jest to mianowicie potrzeba wykładni art. 46 ust. 4a w związku z art. 180 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2007 r. Nr 223, poz. 1655 ze zm.; dalej: p.z.p.). Chodzi o ocenę tego, czy zatrzymanie wadium przez zamawiającego można uznać za jego czynność w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, co ma znaczenie dla oceny tego, jakie środki prawne przysługują wykonawcy, którego wadium zatrzymano, tzn. czy te przewidziane w prawie zamówień publicznych, czy tylko roszczenie z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia według Kodeksu cywilnego. Należy jednak zauważyć, że art. 180 p.z.p. zmienił się dnia 20 stycznia 2010 r. w sposób istotny dla niniejszej sprawy. W dawnym brzmieniu, obowiązującym jeszcze w chwili składania skargi kasacyjnej przez Prezesa UZP, przepis ten zdawał się enumeratywnie wskazywać na czynności, w odniesieniu do których możliwe było wniesienie protestu i skorzystanie z środków prawnych przewidzianych w p.z.p. Mogło rzeczywiście stanowić pewną trudność uznanie, że w katalogu tych czynności mieści się zatrzymanie wadium. Obecnie jednak art. 180 ust. 1 p.z.p. posługuje się dużo bardziej ogólną formułą: „odwołanie przysługuje wyłącznie od niezgodnej z przepisami ustawy czynności zamawiającego podjętej w postępowaniu o udzielenie zamówienia...”. Relatywnie łatwiej zatem obecnie stwierdzić, że zatrzymanie wadium w tym sformułowaniu się mieści. Problematiczna jest ocena wpływu zmiany stanu prawnego na rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie. Z jednej strony nie uległa dezaktualizacji potrzeba określenia, czy zatrzymanie wadium jest czynnością zamawiającego podjętą w postępowaniu o udzielenie zamówienia, a dokładnie o odpowiedź na takie pytanie wniesiono

w badanej skardze kasacyjnej. Z drugiej strony można jednak stwierdzić, że odpowiedź jest w aktualnym stanie prawnym jasna. Wniesienie wadium stanowi element postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, umożliwia ono branie udziału w takim postępowaniu, stanowi zatem niewątpliwie instytucję właściwą dla postępowania o udzielenie zamówienia publicznego. Należy w konsekwencji przyjąć, że wykonawcy przysługują środki prawne określone p.z.p. Choć zatem sformułowane w skardze istotne zagadnienie prawne może budzić pewne wątpliwości interpretacyjne, to w uzasadnieniu skargi nie wykazano, że takie wątpliwości w praktyce rzeczywiście budzi. Wywód przedstawiony w skardze dowodzi jedynie, że wątpliwości ma skarżący, nie powołano jednak ani rozbieżnych orzeczeń sądów w tej sprawie, ani nawet rozbieżnych postanowień Krajowej Izby Odwoławczej. Sformułowane w skardze kasacyjnej zagadnienie prawne jest zatem przedwczesne.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została zatem wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.